

Ügynöktörvény, avagy a takargatott besúgók

Érthetetlen az a maszatolás, amit a Fidesz csínál az ügynöktörvényt illetően. Az egész budapesti parlament megszavazta volna, hogy napirendre tűzzék a kommunista diktatúra együttműködőinek listáját, ám pont a Fidesz volt az a párt, amely megszavazta a múlt e jelentős kérdését. Az okokat hiába is elemeznénk, azok csak elméletek, nem bizonyíthatóak.

A volt kommunista országok közül egyedül a németek hozták nyilvánosságra minden mellébeszélés nélkül a spiclik listáját. Nézzük meg, hogy a többi egykori kommunista országban hogyan áll a helyzet? Sehogyszummázhatnánk, ám érdemes néhány kirívó példát citálni.

Szlovákia: a Szlovák Nemzeti Emlékezet Hivatalát Jan Langos parlamenti képviselő alapította. Ismert viszont, hogy a Mečiar kormány alatt sok kommunista került vissza állami alkalmazásba és számukra rendkívül kellemetlen volt ennek a hivatalnak a működése. Jan Langos így, alig ötven évesen - a szlovákoknál ilyen esetekben természetes halállal -, autóbalesetben meghalt. A Nemzeti Emlékezet Hivatalában pedig megkezdődött az adatok hamisítása, és olyan igazolásokat is kiadnak - valószínűleg pénzért -, amelyek a bizonyítottan Štb-s együttműködő emberekről azt állítják, hogy csak megfigyeltek, tehát üldözöttek voltak. A dolog ott sántít, hogy a cseh nyilvántartásoknak meg kellene egyeznie a szlovák nyilvántartással, ám Prágában egészen más adatokat tartalmaznak ezek a dokumentumok. Hiszen Prága nem enged belepizkálni a múlt igazságaiba. Tudunk olyan esetről, amikor a hamisítás és a sorszámok megváltoztatása nyomon követhető, de az is megtörtént, hogy az 1981-es titkosszolgálatba való személyi felvétel hamisságát a „bölc” vagy éppen jól megfizetett, netán megfenyegetett szlovák hivatal - esetleg - kommunista dolgozója, egy 1974-es papírral igazolta. Tehát, Szlovákiában zavaros a helyzet és ma már aligha deríthető ki az együttműködők státusza és neve, szemben Csehország nyilvántartásaival, ahol volt kommunista hozzá sem férhet az adatokhoz, lefizetni pedig ezügyben bárkit is, elképzelhetetlen.

Lengyelország sem nyitotta ki a páncélszekrényeket, így senki nem tudhatja ki kire énekelt a hatóságoknak.

Bukarest most kenetet valamilyen törvényt a kommunistákkal kapcsolatban, ám ott, a Ceausecsu rendszer megdöntése után sokakról meg lehetett tudni az igazságot. Bár, ma több esetben úgy

tűnt, valóban múlt időben beszélhetünk a besúgók feltárásáról, és a kommunista együttműködők politikából való teljes kizárásáról. Ha valós szándék volna ennek az ügynek a tisztázására, akkor már ma azt láthatnánk, hogy például csak Háromszéken legalább három-négy polgármester azonnal el lenne tiltva a közügyek gyakorlásától.

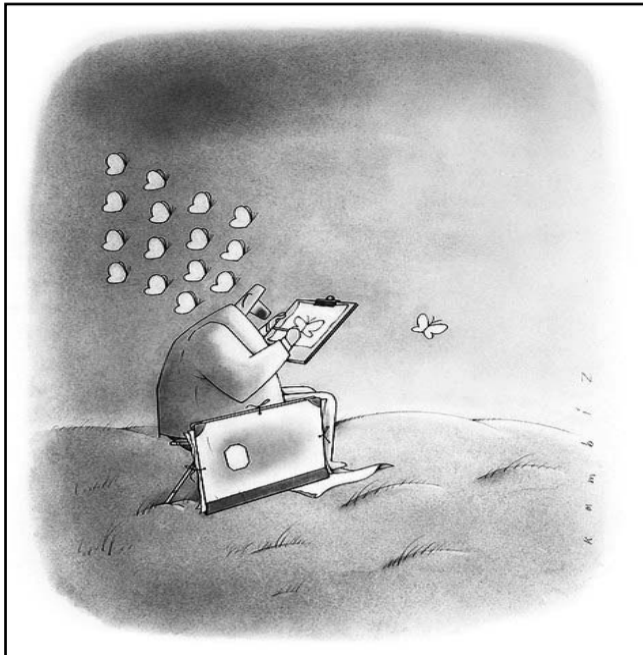
Bulgária ebben a kérdésben nem is említhető, hiszen ott máig hivatalban vannak a kommunista diktatúrát segítő, a spiclik és diktatúra hivatalnokai.

Hasonló a helyzet Szerbiában is.

A magyarországi probléma azért is súlyosabb a többinél, mert itt, ha történész ír ezekről az ügyekről bármelyik ócska besúgó nevét említve is, és az érintett bíróságra megy, a történészt megbüntetik... Adódik ez abból is, hogy a bíróságokon is ott munkál még a kommunista szellemiség, de törvény sincsen arra, hogy akár egy egyszerű cikkben megemlíthetőek legyenek név szerint is ezek a magyarnak alkalmatlan emberek. A besúgókat különböző indokokkal próbálják védeni. A legtöbbször hallott ok és indok az, miszerint kétféle spicli volt. Az egyiket kényszerítették, a másik önként vállalta a besúgást. Nos, véleményem szerint nincs kétféle spicli. Egyféle van, hiszen akit rá lehetett bírni zsarolással és egyéb módszerekkel az aláírásra, mi több, a tényleges spiclikedésre, annak nem volt tartása, gerince, hazaszeretete. Selejtnek nevezhető, még akkor is, ha ismerjük az ÁVH módszereit...

Számomra az apám az etalon ebben a kérdésben. Éveken át puhították a legkülönbözőbb módszerekkel, megfigyelték, fenyegették, ám ő nem volt hajlandó aláírni. Sőt, ezen időszakban még azt is vállalta, hogy Mindszentytől leveleket csempészett Márton Aronnak... és az ÁVH által üldözött és sokszor megkínzott ferences szerzetes, vitéz páter Szabó Szerén egyetemi lelkész külföldre szökésének megszervezésében is részt vállalt. Doktori címe nem számított, a Csepel Vas-és Fémművekben volt fémciszoló, majd a Geofizikánál figuráns. Később öt gyereke mellett sem volt hajlandó aláírni, így évtizedeken keresztül egyetlen fillér fizetésemelést sem kapott. Az FMV-nél azonban olyan állást töltött be, amely által földönfutóvá tett, tanári állásukból elbocsájtott szerzeteseknek tudott munkát adni, egykori kato-

natiszteket és „horthysta”, a kommunisták által a társadalom periferiájára kényszerített hivatalnokokat tudott elhelyezni... szolgált, de nem a kommunistáknak... a hazának. Őt nem pofonnal, sem börtönrel, sem mással nem lehetett rábírnai a hazarúlásra. Igaz, ezt nem díjazták semmivel... ebben az országban. Ma, közel a kilencvenhez is tiszta lelkiismerettel és hittel él... mindazok előtt példaként, akik ismerik kitarását, tisztességét és hazaszeretetét.



Akik azonban a megélhetésre, az előmenetelre hivatkoznak, midőn a beszerzésükről esik szó, előttem semmit sem számítanak, ahogyan a parlament mellődöngető hazafiai sem. Ma a rendszerváltó büszkék között több a kommunista, mint az apámhoz hasonló - tetteit soha nem felhozó, nem büszkélkedő - hős.

A hivatal pedig, amely a volt spiclikkel foglalkozik a következőképpen működik: - bemegy bárki és kikéri az adatait... ki, mikor és

mit spiclikedett róla. A hivatal alkalmazottja felveszi az adatokat és megígéri, hogy amit lát a számítógépen azt egy éven belül megkapja az érdeklődő. Több estben azt mondták, hogy érdemes volt idejönni, mert rengeteg adat áll rendelkezésre. Az egy év elteltével azonban az érdeklődő kap egy levelet, mely szerint senki semmit nem spiclikedett róla... és ennyit. Nincs tovább érdeklődés, hiszen élnek még és talán szolgálnak is az egykori férgék. Mert a spiclikedés nem más, mint genetikai sérülés. Van, akinek mindegy kit és miért jelent fől, a lényeg, hogy feljelentsen, hogy másnak rosszat tegyen, hogy mások életét tönkre tegye. Ebből a fajtából Magyarországon mindig van kétfélemillió, ha nem számítjuk hozzá azokat a magyar állam által védett spicliket, akik hozzák is a híreket idegenből... és vizik is.

Az is egy külön cikket érdemelne, hogy a ma oly nagyra becsült emigránsok hogyan léptek be '56 után választott új hazájuk magyarország-ellenes kémszervezeteibe, s hogyan szervezte be az emigránsokat a kommunista titkosszolgálat.

A téma tehát kimeríthetetlen - ma még. A parlamenti ügynökmosdatás pedig nem más, mint egy újabb adalék a rendszerváltás megítéléséhez...

S. Gy.

Két büntetőper Popély Gyula ellen

A párkányi illetőségű kettős állampolgár, Popély Gyula polgári perben néhány embert - akik a perrel nem voltak kapcsolatban -, sértő állításokkal és vádakkal illetett a Székesfehérvári Törvényszéken, dr. Moróczné dr. Medgyasszay Júlia bíró tanácsa előtt. Meglepő, hogy mindezt a polgári per bírása szó nélkül hagyta, így Popély ordenáré viselkedésével nem csak saját magát, de a Törvényszéket is alaposan megszégyenítette. Az ügy nem maradt titokban, mert a tárgyalás jegyzőkönyve elkerült a Popély által hamisan vádolt és rágalmozott felvidéki magyar családhoz, amely család feljelentést is tett a rágalmozó és becsületsértő egyetemi tanár ellen. (Popély, a Károli Gáspár Református Egyetem oktatója.) Így a büntetőper nem csak a jobbikos parlamenti képviselőjelölt Popélyt, de az őt foglalkoztató egyetemet is minősíti. Popély Gyula rágalmai bírósági jegyzőkönyvben szerepelnek, azo-

kat tehát letagadni nem lehet. Talán ennek tudható, hogy Popély Gyula jobbikos ügyvédje, dr. Gyurta Tibor Roland védekezéséppen a per elutasítását kérte a bíróságtól.

A becsületében hatóság előtt súlyosan sértett felvidéki család azt is fontolgatja, hogy a rágalmozókat végighallgató (engedélyező) törvényszéki bírónő ellen is eljárást indít, hiszen Popély Gyula potenciális tanúkat sértett meg személyiségi jogaikban. Olyan tanúkról van szó, akik a dr. Moróczné vezette polgári perben koronatanúk lettek volna, de feltehetően a jól irányzott popélyi vádaskodás miatt, a bírónő nem hallgatta meg őket. A bírósági eljárásban ez a magatartás megengedhetetlen, hiszen a bírónő ebben az esetben a mások személyiségi jogait súlyosan sértő, a perhez nem tartozó „vallomás” előadását engedélyezte, majd tanúk nélkül és a bizonyítékok elvetésével Popély Gyula számára kedvező döntést hozott.



A jelenlegi magyarországi büntetőper mellett Popély Gyula ellen Szlovákiában is kártérítési és büntetőper kezdemenyéztek, mert magyarországi bíróság félrevezetésével igyekezett az általa Szlovákiában elkövetett könnyű testi sértés bűncselekményt meg nem történt eseményként elismertetni. A magyar bíróság „be is dőlt” Popély Gyula, a Révkomáromban történekről előadott meséjének. Az igazi elégtételt a szlovákiai bíróság adja majd meg a magyar igazságszolgáltatás helyett, mind a sértettnek, mind pedig a révkomáromi ügyet nyilvánosságra hozó magyarországi újságíró kollégának. Alább a Károli Egyetem tanáranak egy írásából közlünk részleteket. Az írást Popély Gyula sajtójának ismerte el abban a perbeli jegyzőkönyvben, amelyben a fenti sértő, másokat megalázó és a székesfehérvári bíró által engedélyezett monológja is szerepel.

G. SZ.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvitel: Illyés Veronika. Könyvitel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózat. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.